

Sygn. akt IV Pa 16/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Zalański (spr.)
Sędziowie:	SSO Katarzyna Antoniak SSR del. Elżbieta Wojtczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lipca 2014 r. w S.

sprawy z powództwa S. Z.

przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddziałowi (...)

o ustalenie istnienia stosunku pracy

na skutek apelacji powoda S. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia (...)

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od S. Z. na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddziału (...) kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt IV Pa 16/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 15 lipca 2013 r. przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddział (...) w W. powód S. Z. domagał się ustalenia istnienia stosunku pracy pomiędzy nim a pozwanym, wynikającego z umowy o pracę na czas nieokreślony na pełny etat z dnia 17 lipca 2002 r. i w przypadku takiego ustalenia wnosił o dopuszczenie go do pracy u pozwanego na dotychczasowych warunkach, a także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie powód popierał swoje powództwo, pozwany wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z 23 grudnia 2013r. Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. oddalił powództwo;

II. zasądził od powoda S. Z. na rzecz pozwanej Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddział (...) kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że S. Z. od dnia 17 lipca 2002r. był pracownikiem Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddział (...) w W., zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, od 1 listopada 2007r. na stanowisku głównego specjalisty. Z dniem (...) S. Z. ukończył wiek (...)lat. Nadto miał za sobą okres ponad 30 lat pracy, co uprawniało go do emerytury. Na przełomie maja i czerwca 2012r. przełożeni powoda I. S. i K. Ś. w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania komórki organizacyjnej, w której był zatrudniony powód próbowali dowiedzieć się od S. Z., czy w związku wejściem w wiek emerytalny planuje przejść na emeryturę jeszcze w 2012r. Nie uzyskali jednak od niego jasnej deklaracji. We wrześniu 2012r. podczas wizyty w Powiatowym Biurze (...) w S. dyrektora W. J., powód poprosił o spotkanie z nim. Podczas tego spotkania zwrócił się do niego z prośbą o możliwość dalszej pracy, pomimo ukończenia wieku emerytalnego i umożliwienie odejścia na emeryturę z dniem 30 czerwca 2013r. W. J. miał to rozważyć, a powód miał w tym celu złożyć stosowne podanie. Pismem z dnia 19 września 2012 r. skierowanym do Dyrektora (...) Oddziału (...) Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa W. J., S. Z. wniósł o rozwiązanie z nim umowy o pracę na zasadzie porozumienia stron z dniem 30 czerwca 2013r. w związku z przejściem na emeryturę. Dyrektor pozwanego przyjął propozycję powoda i wyraził zgodę na rozwiązanie z nim umowy o pracę z dniem 30 czerwca 2013r. (...) kadrowe pozwanego pracodawcy przygotowały następnie projekt porozumienia o rozwiązaniu stosunku pracy i wysłały na adres powoda. Ten go jednak nie podpisał. Po złożeniu pisma z dnia 19 września 2012r. powód składał do pracodawcy kolejne pisma, w których prosił o nierozwiązywanie z nim umowy o pracę z dniem 30 czerwca 2013r., proponując ostatecznie termin 30 czerwca 2014r., jako datę rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron. Pracodawca konsekwentnie nie wyrażał jednak zgody na zmianę swojego wcześniejszego stanowiska. Z dniem 30 czerwca 2013r. umowa o pracę łącząca S. Z. z Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddział (...) w W. rozwiązała się, pracodawca wypłacił powodowi odprawę emerytalną, nagrodę jubileuszową za 35 lat pracy i wydał mu świadectwo pracy.

W ocenie Sądu Rejonowego tłumaczenia powoda intencji złożenia pisma z dnia 19 września 2012r. są wysoce nieprzekonujące, nielogiczne, sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i nie mogą wzruszyć oświadczenia woli powoda z dnia 19 września 2012r. o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę. Zdaniem Sądu treść oświadczenia powoda zawartego w piśmie z dnia 19 września 2012r. skierowanym do pracodawcy oraz okoliczności jego złożenia nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że intencją jego autora było rozwiązanie z pozwanym umowy o pracę i nieświadczenie jej już po dniu 30 czerwca 2013r. Z pisma powoda z dnia 19 września 2012r. nie wynika sam plan powoda przejścia na emeryturę, ale wyraźna wola rozwiązania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę. Wynika z niego jasno, że powód chce rozwiązać stosunek pracy, tak samo jak to, że chce przejść na emeryturę.

Zdaniem Sądu nie ma podstaw do stwierdzenia, że inne pojmowanie treści pisma powoda z dnia 19 września 2012r. niż preferowane przez niego, byłoby niezgodne z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. Pracodawca nie może ponosić ryzyka zmiany zdania pracownika co do przejścia przez niego na emeryturę, bowiem musi zapewnić dalsze niezakłócone funkcjonowanie danej komórki organizacyjnej. Nie musi więc zmieniać swojego stanowiska co do rozwiązania z pracownikiem stosunku pracy, które raz już zostało ustalone, za każdym razem kiedy pracownik się rozmyśli i zmieni plany co do swojej przyszłości. Nie można twierdzić, że między stronami nie było porozumienia co do terminu rozwiązania stosunku pracy, skoro powód jasno go wskazał w swoim piśmie z dnia 19 września 2012r. i tylko na taki termin przystał pozwany. Było więc zgodne oświadczenie woli stron w tym zakresie. Dopiero później powód zmienił swoje zdanie co do terminu rozwiązania umowy o pracę. Pracodawca nie wyraził jednak zgody na zmianę wcześniejszych ustaleń, przez co pozostały one w mocy. Do zawarcia porozumienia między stronami o rozwiązaniu

stosunku pracy z dniem 30 czerwca 2013r. doszło zatem już w chwili zaakceptowania oferty powoda przez pracodawcę. Niepodpisanie przez powoda dokumentu (...) (k. 71B akt osobowych), na którym obie strony złożyłyby swoje podpisy nie miało więc znaczenia dla skuteczności rozwiązania między nimi stosunku pracy.

Zdaniem Sądu nie można również mówić o występowaniu po stronie powoda wady oświadczenia woli w postaci błędu. Tłumaczenie powoda złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy błędem, również nie zasługuje na uwzględnienie. Treść jego świadczenia z dnia 19 września 2012r. jest bowiem jasna i nie powinna budzić wątpliwości nawet dla postronnej osoby niebędącej prawnikiem. Zawiera bowiem kategoryczne oświadczenie o chęci rozwiązania z pracodawcą stosunku pracy z dniem 30 czerwca 2013r. Pracodawca nie musiał pouczać powoda o skutku złożenia takiego oświadczenia, gdyż jest ono oczywiste i wynika z niego, że powód nie chce już pracować po 30 czerwca 2013r. i proponuje pracodawcy rozwiązanie łączącego strony stosunku pracy w trybie porozumienia stron, zaznaczając, że odejście z pracy następuje w związku z przejściem na emeryturę.

Zdaniem Sądu nawet gdyby przyjąć, że powód istotnie w pierwotnie złożonym podaniu wniósł o rozwiązanie umowy o pracę z dniem 30 czerwca 2013r. „w związku z zamierzonym przejściem na emeryturę”, niewiele by to zmieniało w ocenie złożonego przez niego, również w ten sposób przecież, oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy właśnie z tym dniem. W obu przypadkach zamiarem osoby składającej takie oświadczenie jest bowiem rozwiązanie stosunku pracy z nadejściem proponowanej daty, co wynika wprost z takiego oświadczenia. Nie ma znaczenia, czy nabycie prawa do emerytury przez pracownika już nastąpiło, czy może nastąpi w okolicach proponowanej daty rozwiązania stosunku pracy.

Od wyroku tego apelację złożył powód zarzucając Sądowi:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a. naruszenie art. 65 § 1 kc, poprzez jego błędne zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, że intencją pisma powoda z dnia 19 września 2012r. było rozwiązanie umowy o pracę z pozwanym z dniem 30 czerwca 2013r.,

b. naruszenie art. 30 § 1 pkt.1 kp, poprzez błędną ocenę, że powód i pozwany złożyli zgodne oświadczenia dotyczące rozwiązania łączącego ich stosunku pracy, względnie,

c. naruszenie art. 84 § 2 kc, poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że po stronie powoda nie istniała wada oświadczenia woli w postaci błędu przy składaniu oświadczenia woli w piśmie w dnia 19 września 2012r.,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik postępowania, tj.:

a. naruszenie art. 233 kpc, poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, tj. przede wszystkim poprzez niewłaściwe przyjęcie, że powód pismem z dnia 19 września 2012r. wniósł o rozwiązanie umowy o pracę z dniem 30 czerwca 2013r., podczas gdy powód wniósł o rozwiązanie umowy o pracę wraz z przejściem na emeryturę oraz poprzez nieuzasadnioną odmowę przyznania prymatu wiarygodności zeznaniom powoda w części dotyczącej skorygowania i podyktowania pisma z dnia 19 września 2012r. przez pracownika kadr, podczas gdy z materiału dowodowego (w tym zeznań pracownika kadr) wynika, że pismo zostało skorygowane i podyktowane, zaś Sąd nie przedstawił racjonalnych, logicznych i przekonujących powodów odmowy uznania za wiarygodne zeznań powoda,

b. błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że nie miał miejsca fakt rozmowy powoda z pracownikiem kadr oraz skorygowania i podyktowania przez tego pracownika powodowi pisma z dnia 19 września 2012r. podczas, gdy z zeznań powoda jasno wynika, że fakt taki miał miejsce,

c. naruszenie art. 328 § 2 kpc, poprzez całkowite pominięcie i brak jakiegokolwiek odniesienia się do dowodu w postaci protokołu z kontroli przeprowadzonej przez Departament Kontroli i Nadzoru Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w 2012r., w którym zostały ujawnione nieprawidłowości w działaniach kierownictwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w zakresie polityki kadrowej,

m.in. ujawniono przypadki nepotyzmu i kumoterstwa, polegające na faworyzowaniu krewnych i znajomych przy zatrudnianiu, awansowaniu i nagradzaniu oraz nie zawsze skuteczne i adekwatne działania w zakresie zapobiegania mobbingowi, co mogło mieć istotne znaczenie dla oceny całokształtu niniejszej sprawy.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez:

1. ustalenie stosunku pracy pomiędzy powodem a pozwanym, wynikającego z umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony na pełen etat z dnia 17 lipca 2002r., zaś w przypadku takiego ustalenia,
2. dopuszczenie do pracy u pozwanego na dotychczasowych warunkach (obowiązujących w okresie bezpośrednio poprzedzającym datę 30 czerwca 2013r.)

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, za postępowanie II instancyjne.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wnosił o jej oddalenie jako bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Logicznie uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.10.1998r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji i są niesłuszne. Oświadczenie woli powoda jest jednoznaczne. Nie można mówić, że było to powiadomienie, skoro powód wyraźnie napisał, że chce rozwiązać stosunek pracy w związku z przejściem na emeryturę. Prawo do emerytury powód uzyskał już 1 listopada 2012r. W każdej chwili mógł to prawo zrealizować składając do ZUS stosowny wniosek. To, że 30 czerwca 2013r. miał już uprawnienia do emerytury, które mógł w każdej chwili zrealizować, świadczy o tym, że zamiarem powoda w chwili składania oświadczenia woli, było rzeczywiste rozwiązanie stosunku pracy. Ponieważ powód się rozmyślił, a druga strona nie wyraziła zgody na zmianę oświadczenia woli, to takie oświadczenie nie jest wiążące i nie rodzi żadnych skutków prawnych. Skoro oświadczenie woli z 19 września 2012r. dotarło do drugiej strony i druga strona je przyjęła, to zmiana tego oświadczenia nie była już możliwa bez zgody pracodawcy.

Powoływanie się na protokół kontroli przeprowadzonej przez Departament Kontroli i Nadzoru Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w 2012r. jest chybione, bowiem kontrola ta nie ma związku z przedmiotową sprawą.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. 2013r., poz. 490).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.